

Zpracovala: Tereza S.

Rozhovor jsem udělala s mým tátou, Josefem S., který žil na vesnici a s mou tetou, Jarmilou B., která žila ve městě. Rozhovor jsem udělala i s tátou i s tetou, abych mohla porovnat, jak se v 80. letech žilo na vesnici a ve městě!

Co se Vám vybaví, když se řeknou 80. léta?

Teta: No, tak vybaví se mi dva druhy jogurtů, Spartakiáda, mlíko v pytlíku, rohlíky za 0,20 Kčs, Pompela – pomerančová limonáda v kelímku...

Táta: To já jsem chodil akorát do školy, takže se mi vybaví moje školní léta a prvomájový průvody.

A ty byly jen na vesnicích, nebo i ve městech?

Táta: Ve městech i na vesnicích.

Teta: To bylo povinný! A v Praze to bylo nahoře na Letný. A mě to hrozně bavilo, protože máma nosila různý mávátka z práce.

Táta: Já jsem jednou nešel a dostal jsem poznámku.

A čím jste trávili volný čas?

Táta: S kamarády v přírodě. Jezdili jsme na kole a koupali jsme se.

Teta: Tak buď jsem byla doma v paneláku, anebo jsem chodila do sboru pěveckýho. S ním jsme jezdili do Švýcarska, do Anglie, museli jsme mít vízum.

Táta: Já jsem byl taky v pěveckym kroužku. A zpívali jsme rusky.

A co chataření?

Teta: Babička s dědou měli chatu a my jsme tam jezdili každý víkend a o prázdninách.

Táta: My jsme ji neměli.

A co kutilství, vyráběli jste si něco sami?

Táta: No, já jsem si vyráběl všechno, protože nikde nic nebylo.

Teta: Vyšívala jsem si.

A jak jste „bojovali“ se sportem?

Táta: No tak jako každej kluk – fotbal, cyklistika, plavání, lyžování...

Teta: Sport mě nebavil.

A jezdili jste do zahraničí?

Teta: Ano, do Bulharska, pak do Jugoslávie a do východního Německa, hlavně do Dresdenu.

Táta: My jsme jezdili pouze po Čechách a na Slovensko.

A co jste říkali doma o režimu, a co se nesmělo říkat na veřejnosti?

Táta a teta: Nic, jinak by tě zavřeli...

A co vám o něm říkali učitelé?

Teta: Zatloukat, zatloukat, zatloukat.

Táta: Že jsme děti státu.

A co vám říká tohle: K BUDOVÁNÍ A K OBRANĚ SOCIALISTICKÉ VLASTI BUĎ PŘIPRAVEN!

Táta a teta: Vždy připraven!

A účastnili jste se Spartakiády?

Táta: Ne. Na mě to nikdy nevyšlo. My jsme nacvičovali, ale prostě na mě nikdy nevyšlo..

Teta: Naše škola se nezúčastňovala, ale jeden rok jsme končili o 14 dní dřív, protože u nás ve škole přispávaly okolní školy, který se tý Spartakiády účastnily. Takže jsme měli delší prázdniny, což bylo supr!
Ale naše babička cvičila na Spartakiádě.

A chtěli byste Spartakiádu i dnes? Já teda ano!

Teta: Jo.

Táta: Taky. Byla to velká událost a bylo to hezký.

Seděli jste někdy alespoň mezi diváky?

Teta: Ne.

Táta: No jistě. Bylo to krásný!

Teta: A jak ses tam dostal?

Táta: No normálně, koupili jsme si lístky, nebo já nevím...

Tak to byla Spartakiáda. A teď se vás zeptám, šili jste si oblečení?

Teta: Ano. Děda nás obšíval, byl totiž dámskej krejčí.

A co TUZEX?

Teta: Ha. Bony. Věci z tuzexu, to bylo něco úplně jinýho, pro mě něco nepochopitelnýho.

A teď se vás zeptám na céčka.

Teta: Jo, to byl velkej hit, máme jich plnou krabici.

Táta: Taky se na ně stála velká fronta. A ve škole jsme s nima hráli čáru.

Měli jste auto?

Teta: Ne. My jsme jezdili vlakem, naši měli režijku.

Táta: No, měli.

Tak, a co populární kultura. Líbil se vám třeba můj oblíbenec Michal David?

Teta: Jo, ten se mi líbil. Měli jsme doma všechny jeho gramofonové desky. A hlavně sestra byla v klubu Michala Davida. A já snad taky. Máme jeho podpisy v deníčku.

A tati, tobě se líbil třeba Karel Gott?

Táta: Ne. Já jsem poslouchal Olympic.

A co filmový herci?

Táta: Mě se líbili všichni.

Teta: No, já jsem milovala Paula Belmonda. To by Francouz. Byl to prostě můj idol! Všechny filmy s ním se mi hrozně líbily.

Táta: Můj idol byl Petr Janda.

A dalo se číst Rudé právo?

Teta: No, spíš pouze Rudý právo.

Táta: Rudý právo bylo největší, ale pak bylo třeba Svobodný slovo.

A biograf?

Teta: Tak ten stál asi 10 nebo 15 korun. A vždycky to bylo plný, když jsi přišla pozdě, tak už jsi měla smůlu.

A já si pamatuju, že jsem byla na Diskopříběhu.

Táta: Já taky, na tom jsem byl hodněkrát.

A co mi řeknete k vítání občánků?

Teta: To jsem byla malá, to si nepamatuju.

Jé, ale teď jsem si vzpomněla, že každou sobotu jsme museli uklízet kolem paneláku, ale my jsme vždycky dělali, že nejsme doma, abychom nemuseli uklízet.

Tak, to je asi vše, na co jsem se vás chtěla zeptat, děkuji vám za rozhovor!